

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

תוכן

- א. מתנה ... ומה מכר דקא יהיב ליה זוזי אי א"ל לך חזק וקני אין אי לא לא מתנה לא כל שכן.....1
- ב. גדר גדר והשלימו לעשרה ופרץ פרצה כדי שיכנס ויצא בה הרי זו חזקה ... דמעיכרא הוו סלקי לה ... ברווחא ... והשתא קא סלקי לה בדוחקא ... עיילי בה בדוחקא והשתא עיילי בה ברווחא.....2
- ג. נתן צרור וסכר מיא מינה נטל צרור ואפיק מיא מינה האי מבריה ארי מנכסי חברו הוא 3
- ד. אלא נתן צרור דצמד לה מיא נטל צרור וארוח לה מיא.....5
- ה. שתי שדות ומצר אחד ביניהן החזיק באחת מהן לקנותה קנאה לקנות אותה ואת חברתה אותה קנה חברתה לא קנה לקנות את חברתה אף אותה לא קנה.....5
- ו. החזיק באחת מהן לקנות אותה ואת המצר ואת חברתה מהו ... תיקו ... החזיק במצר לקנות שתייהן מהו ... תיקו.....6
- ז. שני בתים זה לפנים מזה.....7
- ח. הבונה פלטרין גדולים בנכסי הגר ובא אחר והעמיד להן דלתות קנה.....8
- ט. המוצא פלטרין בנכסי הגר וסד בהן סוד אחד או כויר אחד קנאן ... אמה ... וכנגד הפתח 10
- י. המציע מצעות בנכסי הגר קנה.....10
- יא. כיצד בחזקה נעל לו מנעלו או התיר לו מנעלו או שהוליך כליו אחריו לבית המרחץ והפשיטו והרחיצו סכו גרדו והלבישו והנעילו ... קנאו.....11
- יב. הגביהו לרבו קנאו הגביה רבו לו לא קנאו.....12
- יג. שהגביה קונה בכל מקום.....12

דף נג.

א. מתנה ... ומה מכר דקא יהיב ליה זוזי אי א"ל לך חזק
וקני אין אי לא לא מתנה לא כל שכן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

כבר התבאר במסכת גיטיין דף עז: ולעיל דף נב: שהמחזיק¹ שלא בפני המקנה, בין במכר ובין במתנה, אינו קונה אלא א"כ אמר לו המקנה לך חזק וקנה², אבל כשמחזיק בפניו ולא מיחה אמרינן ודאי ניהא ליה דיקנה בזה³. ואם מסר לו מפתח של בית ה"ז כאומר לו לך חזק וקני⁴, וכן המוכר בור ומסר לו דליו⁵.

כלל קניין⁶ חזקה הוא, שיעשה מעשה בגוף הקרקע, והוא דבר המועיל, ואינו להציל מהפסד.

**ב. גדר גדר והשלימו לעשרה ופריץ פרצה כדי שיכנס ויצא
בה הרי זו חזקה ... דמעיקרא הוה סלקי לה ... ברווחא
... והשתא קא סלקי לה ברווחא ... עיילי בה ברווחא
והשתא עיילי בה ברווחא**

עשה גדר הוי חזקה וקונה, ואפילו לא עשה כל הגדר⁷, אלא שהיו יכולים לעלות בריוח, והוסיף בגובה עד עשרה טפחים שאין עוברים עליו אלא ברוחק קנה, ויש אומרים⁸ שאפילו בפחות מעשרה.

¹ שו"ע ונו"כ קצב ב

² כתב בכסף הקדשים שצריך דוקא שיאמר לו וקנה (ור"ל שאם אמר לו לך חזק לא סגי), ומצדד לומר שאפילו לא אמר לו לשון חזק, אלא שאמר לו לעשות פעולה מסוימת שיש בה דין חזקה, חשיב כאילו אמר לו לך חזק. ועוד כתב שכשהשוכר חוזר ומקנה למשכיר, והמשכיר עושה פעולת תיקון בגוף הבית, אפשר שאפילו בפניו לא חשיב חזקה עד שיאמר לו, שאינו ניכר שעושה לשם חזקה אלא כדבר המוטל עליו בלא"ה לעשותו.

³ וכתב במשפ"ש שאם הוא בידיעתו ה"ז כפניו. ובפרישה וב"ח (בפירושים לדברי רב האי בסור סוף סעיף ט, גבי תיקון שאינו ניכר אם עושה לתיקון או לא), כתבו שאפילו בפניו אם אינם עסוקים באותו ענין לא מהני אם לא אמר לו לך חזק וקני.

⁴ והיינו שמועיל אח"כ חזקה שלא בפניו, אבל אין מסירת המפתח קונה כחזקה, ודלא כרשב"ם שסובר שקונה בעצם מסירת המפתח.

⁵ דחשיב בזה כמסירת מפתח, ובבאה"ג הביא פירש"י דדליו היינו כסוי הבור, והמ"מ פירש הדלי שדולין בו.

⁶ שו"ע ונו"כ שם א

⁷ שו"ע ונו"כ שם ד

⁸ רמ"א שם. ופירש הסמ"ע שלפעמים גם בפחות מעשרה גורם שלא יוכלו להכנס בריוח, כגון שיש שם מדרון המעכב ג"כ קצת. ולפי"ז משמע דהכל תלוי במציאות, שלא בכל מקום מועיל בפחות מי, מיהו אפשר דכיון שלפעמים מועיל בזה ה"ז חזקה בכל מקום, וגם יש להסתפק לדעת הרמב"ם והשו"ע דבעינן דוקא עשרה,

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

עשה מחיצה ע"ג מחיצה⁹, לא קנה, אף על פי שנבלעה אח"כ מחיצה הראשונה ונמצא שהועיל במחיצתו. שבשעה שבנה לא הועיל, ובשעה שהועיל הוא נעשה מאליו.

וכן אם פריז¹⁰ פרצה המועילה במקום המיועד לכניסה ויציאה¹¹, שעד עתה לא היו יכולים להכנס אלא בדוחק ועתה נכנסים בריוח, ה"ז חזקה.

ג. נתן צרור וסכר מיא מינה נטל צרור ואפיק מיא מינה האי מבריה ארי מנכסי חברו הוא

כבר התבאר במסכת ב"ק דף נח. שכשם שמצוה להחזיר אבידה, כך מצוה להציל חבירו משאר הפסד ממון¹², וכן בקרקע, אם רואה מים¹³ באים לשטוף שדה חבירו חייב¹⁴ לגדור בפניהם כדי להצילו.

שלפעמים גם גובה עשרה אינו מונע מלהכנס בריוח, ובוה נראה דכיון שבכל מקום גובה עשרה מונע הילוך רגיל, הוי חזקה בכל מקום.

⁹ שו"ע ונו"כ ערה כג ואף על פי ששם איירי בנכסי הגר, נראה פשוט דה"ה במו"מ. וכתב הסמ"ע דלא דמי לדין מחיצה לדירה באו"ח סי' שנת דבכה"ג חשיב מוקף לדירה, דשאני חזקה דבעינן הנאה הניכרת ע"י מעשיו.

¹⁰ שו"ע ונו"כ קצב ה

¹¹ פתחי חושן חלק ה פרק ה הערה יח

¹² כמו שאמרו בכמה מקומות בש"ס שמבריה ארי מנכסי חבירו הוא בכלל מצות השבת אבידה, וכמו שפירש הרשב"ם (ב"ב דף נג ע"א), וכ"כ הרמב"ן והנמוק"י שם, וכן מצינו בש"ס בכמה מקומות שיש מצוה להציל ממון חבירו מן ההפסד משום השבת אבידה, כמ"ש בשומר שיש לו לקדם ברועים ומקלות להבריה ארי, והרבה כיוצא בזה, וכן משמע ברמ"א סימן רסא סעיף ג (ע"י לעיל הערה נח). אלא שהקשו הראשונים בדין השבת אבידה שנוטל עליה שכר כפועל בטל (ב"מ דף לא, וע"י פרק ח), מ"ש ממבריה ארי מנכסי חבירו שאמרו בפשיטות (ב"ק דף נח ע"א) שאינו צריך לשלם לו, והתוס' שם תירצו שמבריה ארי אין ברי היוקו ולכן אינו צריך לשלם לו, משא"כ השבת אבידה ברי היוקו, והרמב"ן שם תירץ באופן אחר אבל הרשב"א שם תירץ שמבריה ארי פטור מלעשותו ומדעתו עשה ולכן אינו משלם לו, משא"כ בהשבת אבידה שמצווה על כך, אינו צריך להפסיד בשביל כך, וכעין זה כתב המאירי בפרק הכונס בשם יש מתרצים, הרי משמע מדברי הרשב"א שמבריה ארי אינו בכלל מצות השבת אבידה, ונראה שהרשב"א מחלק כמו שחילקו התוס' בין ברי היוקו לאינו ברי, אלא שסובר שאף במבריה ארי גופיה יש לחלק, שבדלא ברי היוקא אף משום מצוה אין כאן, ובברי היוקא יש מצוה וממילא יש חיוב תשלומין.

ובספר המצוות להרמב"ם (ל"ת רצז) משמע שאם אינו מציל ממון חבירו עובר על לא תעמוד על דם רעך, והביאו הח"ה בפתיחה לאהבת חסד ובחפ"ן חיים ה"ב כלל ט סעיף א, אבל הרבה אחרונים כתבו שלא תעמוד על דם רעך לא נאמר אלא בהצלת גופו. פתחי חושן חלק ב פרק א הערה סג

¹³ שו"ע ונו"כ רנ"ט יט

¹⁴ כתב בערוה"ש שעובר על לא תוכל להתעלם והשב תשיבם, וכן נראה מסקנת המנחת חנוך (מצוה תקלט), ובשו"ת בית יצחק הג"ל הוכיח כן מגמרא. ובגמרא להלן דף פא: ילפינן מוהשבות לו גם אבידת גופו, והיינו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

לפיכך הרוצה לקנות שדה מחבירו ובא שטף מים¹⁵ היכול להזיק לשדה ומנע המים ע"י צרור, או שהיו מים רבים בשדה ופתח שיצאו המים ולא יזיקו, כיון שאין זה אלא סילוק היזק והצלה מהפסד, ה"ז כמבריה ארי מנכסי חבירו ואין זו חזקה.

בין אם רוצה לקנות ובין אם רואה שטף מים בא לשדה חבירו, אינו חייב להפסיד ממונו לקיים מצות השבת אבידה, ואפילו אינו הפסד ממש כי אם מניעת הריוח, אינו חייב מדינא¹⁶. וכל המציל ממון חבירו מהפסד, שהוא בכלל מצות השבת אבידה, יכול המציל לתבוע שכרו הראוי.

אולם יש אומרים¹⁷ שהמציל חבירו מהפסד באופן שאין ההפסד ברור שיבא, הרי הוא בכלל מה שאמרו חז"ל מבריה ארי מנכסי חבירו ופטור מלשלם לו שכרו.

להציל גוף חבירו מסכנה, ובטושו"ע יו"ד סימן שלו משמע שגם רפואת חבירו בכלל אבידת גופו (ואפשר שיש בזה גם משום לא תעמוד על דם רעך). ובמנחת חנוך מצוה רל"ט כתב שגם אבידת נפש חבירו בכלל המצוה, שאם רואהו עובר עבירה, חוץ ממצות תוכחה, יש בו משום והשבות לו להחזירו בתשובה. וכעין זה כתב הגרי"פ בביאור לסה"מ לרס"ג עשה כח.

¹⁵ שו"ע ונו"ב שם, שאין זה אלא כהשבת אבידה שכל ישראל מצווין על זה, ואין מוכח שעשה לשם קנין. ובחידושי רעק"א מסתפק בשדה הפקר ונכסי הגר, שאין מצות השבת אבידה בהפקר, א"כ גם זה חשיב חזקה, אבל בפת"ש שם סק"ד כתב בשם שער משפט הגם באופן זה לא הוי חזקה, דכל הצלה מהפסד יש עושים כן, והביא בשם הרמב"ן שכ"כ להדיא, וה"ה בפני הבעלים שמשום מצות השבת אבידה פטור שהרי הבעלים יכול להציל בעצמו, ואפ"ה אמרינן דלא הוי חזקה, עיין שם. ועי' שו"ת שבסוף ספר אבני מילואים סימן כה בתשובתו להנה"מ שהשיב לדעת החולק שם שכתב שלא אמרו דמבריה ארי לא הוי חזקה אלא היבא שההפסד בא מעצמו, דאפשר שעשה משום השבת אבידה, אבל כשהוא בעצמו עשה ההפסד ותיקנו ודאי קנה, שאם להשבת אבידה למה לו לקלקל ולתקן, והאב"מ כתב להוכיח מדברי הרא"ש שאין לחלק בכך, והנה"מ דחה ראיתו, וכמ"ש בתחלת תשובתו לחכם אחד (שהוא הקצה"ח), ועי' בהגהות שבספר אבני מילואים שמפרש דבריו וחיזקם.

¹⁶ שו"ע הרב סעיף לג

¹⁷ בתוס' כאן שתירצו בשם ר"י דמ"ש מבריה ארי פטור היינו כשאין הדבר ברור שיבא לידי הפסד ולידי דריסת ארי, כגון שהארי רחוק ואין ידוע אם יבא, ומצילו מן הדאנה והפחד שמא יבא, אבל אם ברור שיבא לידי הפסד או דריסת ארי, או מציל מפי ארי עצמו, או ודאי נותן לו שכרו כמו בשטף נהר חמורו ועפ"י דברי התוס' כתב המרדכי, והביאו הרמ"א ביו"ד סימן רנב סעיף יב שהפודה חבירו מן השביה חייב לשלם לו, ולא אמרינן שהוא בכלל מבריה ארי, משום שלא נאמר דין מבריה ארי אלא כשמצילו מן הצער ולא כשמצילו מהפסד, ועי' שו"ת בני אהרן סימן מג שתמה על המהרש"ך שכתב שהמבריה נכסי חבירו מן המכס לא דמי למבריה ארי, משום דמבריה ארי אינו אלא כשמצילו מהפסד גמור, ועי' עוד באורים גדלים לימוד ריט שציין עליו הגרעק"א בסימן רלו סעיף ז. עכ"פ מוכח מדברי התוס' והרא"ש שבלא ברי הזיקא הרי הוא בדין מבריה ארי ואינו נותן לו כלום, וכ"כ הט"ו בסימן רסד והרמב"ן בחידושיו בתירוץ ראשון כתב (כעין זה תירץ הרשב"א) שמבריה ארי עושה מדעתו, משא"כ השבת אבידה חייבתו תורה להציל, ולא חייבתו תורה להציל ממון חבירו ולהפסיד את שלו, ומשמע מדבריו שמבריה ארי אינו בכלל מצות השבת אבידה אלא שהרמב"ן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

ד. אלא נתן צרור דצמד לה מיא נטל צרור וארוח לה מיא

היתה שדה צריכה¹⁸ למים להשקותה, ונטל צרור כלומר אבן או רגבי עפר שחסמו את המים מלהכנס, כדי שיכנסו לה מים¹⁹, או נתן צרור לחסום כדי שלא יצאו המים, כיון שהועיל לשדה ה"ז חזקה. אבל הפותח שיכנסו מים ויצוד שם דגים לא קנה²⁰.

דף נג:

ה. שתי שדות ומצר אחד ביניהן החזיק באחת מהן לקנותה

קנאה לקנות אותה ואת חברתה אותה קנה חברתה לא

קנה לקנות את חברתה אף אותה לא קנה

המחזיק בנכסי הגר והיו שדות סמוכות זו לזו והחזיק באחת מהן, אפילו במכוש אחד, ונתכוין לקנות כולן, יש אומרים²¹ שכל שאין הפסק ביניהם ע"י מיצר קנה כולם, ואם מיצר מפסיק ביניהם לא קנה רק באותה שהחזיק²². ואם החזיק בזו לקנות רק השניה, לא קנה כלום, שבזו שהחזיק הרי לא נתכוין לקנות, ובשניה הרי לא החזיק. וכל זה רק בנכסי הגר, אבל במקח וממכר הדין שונה כמו שיתבאר.

הוסיף שאפילו במקום מצוה, אם הוא פטור ממצות השבה, כגון במקום הפסד, ה"ז ג"כ כמדעתו עביד ואינו נותן לו הפסדו, ומ"מ שכרו מיהא נותן לו ובתוס' כתובות דף קז ע"ב ד"ה חנן אומר משמע שחייב תשלומין למשיב אבידה הוא בגדר תקנה, ובמקום שיש מצוה להשיב אבידה או להציל ממון חבירו עשו תקנה, אבל בפורע חובו אין מצוה ואין תקנה, והתוס' בב"ק דחו פירוש זה, ולא נתבאר לי לפירוש זה מהו גדר מברית ארי מנכסי חבירו שהוא פטור. ועי' נה"מ סימן קכח סק"ג, ובדין מוציא הוצאות עליו ועל חבירו, עי' ערך ש"י אהע"ז סימן קסו. פתחי חושן שם פרק ה הערה לט

¹⁸ שו"ע ונו"כ קצב ו

¹⁹ עי' כסף הקדשים בדין חזקה בריחיים, ודן שם בכח כחו אם השיב כמעשה חזקה, ובערך ש"י כתב דבעינן שיבאו המים מיד עם נטילת הצרור, אבל אם היו רחוקים קצת לא קנה, וכ"כ בסימן רעג, אלא שתמה שם שמדברי הנה"מ בסימן קפת משמע דמשיכה וחזקה ע"י גרמא השיב קנין, והסביר דלא איכפת לן אם החזקה בא ע"י גורם אלא צריך שיהא ניכר במעשיו שבא להשביח, עיין שם

²⁰ שו"ע ונו"כ ערה סעיף כ גבי נכסי הגר, ומסתבר דה"ה במו"מ.

²¹ רמ"א ערה ז והוא מדברי הטור בשם הרא"ש,

²² שו"ע ונו"כ ערה ד, ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

ו. החזיק באחת מהן לקנות אותה ואת המצר ואת חברתה
מהו ... תיקו ... החזיק במצר לקנות שתיהן מהו ... תיקו

שתי שדות בנכסי הגר²³ ומיצר ביניהם, והחזיק באחת לקנותה ואת השדה הסמוכה וגם את המיצר ה"ז ספק²⁴ אם קנה השדה הסמוכה, וכן אם החזיק במיצר לקנות שתי השדות שבצדו ה"ז ספק²⁵, ואם קדם אחר והחזיק בחזקה גמורה זכה האחרון והיינו שהחזיק בשדה הספק קודם שהחזיק הראשון כדין, נעשה השני מוחזק, שחזקת השני ברורה וחזקת הראשון מספק²⁶.

וכל זה בנכסי הגר אבל במקח וממכר, כבר התבאר במסכת קידושין דף כז. ובמסכת ב"ק דף יב. שהלוקח שדה²⁷ או מקבל מתנה שהחזיק במקום כל שהו קנה כולה²⁸, ואפילו מכר לו עשר שדות רחוקות זו מזו²⁹, ואפילו בעשר מדינות, כיון שהחזיק באחת מהן קנה כולם, וכן בעשרה בתים או בתים ושדות³⁰.

²³ שו"ע ונו"ב ערה ט

²⁴ והוא בעיא דלא איפשטא בנמרא, דאפשר דהא דאמרינן מיצר מפסיק אינו אלא כשלא נתכוין לקנות גם את המיצר, אבל כשנתכוין לקנות גם המיצר חשיב כאפסר הבהמה, ולפירוש הרשב"ם גם המיצר עצמו בכלל הספק.

²⁵ וגם זה בעיא דלא איפשטא, ולפי"ז גם שתי השדות בכלל הספק.

²⁶ ונראה דכאן כו"ע מודים, ואפילו לדעת הפוסקים דלא מהני תפיסה בבעיא דלא איפשטא, היינו במקום שיש חזקת מרא קמא, אבל בנכסי הגר, ודאי מהני תפיסה ע"י חזקה כדין. והמאירי בסוגיא כתב שהמחזיק תחלה לתשמיש יש לו דין נתבע והמוציא מחבירו עליו הראיה, ונראה כונתו, שהחזיק גם לתשמיש ולא רק לשם קנין, ולכן מועיל חזקתו שיהא נקרא מוחזק, וצ"ע. פתחי חושן שם הערה בסד

²⁷ שו"ע ונו"ב קצב יב

²⁸ סמ"ע סימן קצב ס"ק יט, שיש דעת אחרת מקנה לו. ואפילו לא נתן כסף כלל

²⁹ אפילו האחת הר גבוה והשנית מצולה, שאין תשמיש של זה כתשמיש של זה. ומסתבר דאיירי כשנתכוין לקנות כולם, וסתם לוקח כולם מתכוין ע"ד לקנות כולם, אבל כשלא נתכוין לקנות רק אותה שמחזיק, מסתבר שלא קנה אלא זו.

³⁰ רמ"א שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

ואף בלוקח³¹ לא קנה כולם בחזקה אחת אלא כשנתן דמי כולם³², דאז מסתמא הקנה לו המוכר כולם בחזקה אחת³³. אבל לא נתן דמי כולם לא קנה אלא כנגד מעותיו³⁴, ונחלקו הפוסקים במתנה אם דינה כמכר ונתן כל מעותיו³⁵.

אם אמר לו המקנה³⁶ בפירוש שיחזיק באחת ויקנה כולם, בכל אופן קנה כולם.

קנה או קיבל שדה בצד שדהו והיה מיצר בינתיים כלומר הגבהה שיש בין שדה שלו לשדה של חברו, להיכר הגבולות, ודש המיצר³⁷ וסילק ההיכר הזה, עד שנעשו כאחת קנה.

ז. שני בתים זה לפניו מזה

³¹ שו"ע ונו"כ שם

³² והקשו הראשונים שאם נתן דמים תיפוק ליה דקונה בכסף לחוד, ותירצו התוס' דאיירי במקום שכותבין שמר שאינו קונה בכסף, כמבואר בסימן קצ סעיף ז (עי' פרק ב), ואפ"ה בחזקה קונה, וכן תירץ הרא"ש, ובשם הרא"ש מאיברא כתבו דאיירי שהמוכר היה חייב לו, ואינו קונה במלוה, ומ"מ לענין זה השיב כנתן מעות.

³³ סמ"ע שם

³⁴ ולא נתבאר כשנתן לו סתם מקצת מעות איזו שדות קונה, ואפשר שקונה הגרועים שבהם כמו במוכר חצי שדה סתם, ועוד יש לעיין כשנתן לו מעות של כמה שדות ועוד חצי שדה, אם באותה שדה קונה כולה או גם בזו אינו קונה אלא כנגד מעותיו. ובנ"י בפ' השוכר את האומנים כתב בשם הרשב"א שאם נתן מקצת דמי כל שדה קנה כולם. ובחידושי רעק"א הביא בשם הר"ן בפ"ק דקידושין ובשם חידושי הרשב"א דאף בכה"ג לא קנה רק כנגד דמיו, רק בנתן מקצת דמיו של אותו שדה שהחזיק מהני. ובאותה שדה מהני אפילו לא נתן כלל, עיין שם. ולא מצאתי בר"ן, אמנם בחידושי הרשב"א בפ"ק דקידושין (דף כג ע"ב) מדייק דהך דנתן דמי כולן ממש הוא, אבל נתן מקצת דמי כולן לא קנה אלא כנגד מעותיו, וצ"ע, ועי' בחידושי רעק"א סימן קצ סעיף י. פתחי חושן שם עא. הסמ"ע ס"ק כב כתב דאפילו עייל ונפיק אוזוי קנה כנגד מעותיו, והוא כדעת הר"ח ודלא כדעת הרא"ש והר"ן והראב"ד, ובחידושים ס"ק יז סיכס הנה"מ הלכה זו, וכתב שאם קנה עשר שדות כל שדה בק' זוז ונתן המשים זוז. והחזיק בשדה אחת, כיון שהחזיק באופן שקנה כל השדה ועייל ונפיק אוזוי, דינו כמוכר שדה אחת, שיד החזור על התחונה, כמו שנתבאר בסימן קצ. אבל אם נתן ק"ב זוז, ונמצא שעל השדה שהחזיק נתן כל מעותיו, ומקצת דמים על שדה שניה שלא החזיק בה, הרי לא קנה מהשדה השניה רק כנגד מעותיו, וכנגד המעות אין שום אחד יכול לחזור, אבל כנגד הדמים שלא נתן כל אחד יכול לחזור ואין שם דין ידו על התחונה. עיין שם, ונראה מדבריו דאיירי שפירש לו על איזה שדה נתן כל הדמים, דאל"ה מאי חזית לומר שנתן כל דמי השדה שהחזיק בה, ועל השניה נתן מקצת דמים, נימא שעל כל שדה נתן מקצת דמים, או עכ"פ על שדה שלא החזיק בה, וצ"ע.

³⁵ בשו"ע שם כתב שבמתנה הוי כנתן כל מעותיו, שהרי אינו חייב לו כלום, והרמ"א כתב שיש חולקין במתנה, והוא דעת הטור בשם הרא"ש (וכתב דהוי כנכסי הגר, וכל מה שקונה שם בחזקה אחת כמו שנתבאר לעיל, קונה גם במתנה, אבל לא יותר מזה). וביאר הסמ"ע דכיון שלא קיבל ממנו כלום, מסתמא דעתו של נתן שתהא הברירה בידו לחזור בו כל זמן שלא החזיק בכלם, ונראה שלא חילקו במתנה אלא בכמה שדות, אבל בשדה אחת לכו"ע דינה כמכר שבחזקה כל שהו קנה כולה.

³⁶ שו"ע ונו"כ שם יד

³⁷ והשו"ע כתב הלכה זו כפתיחה לדין הילוך אי הוי חזקה, ונראה דקמ"ל דאע"פ שלא היה המיצר אלא מילוי עפר, וע"י שהלך על המיצר כמה פעמים השוה הקרקע ובטל ההיכר, קנה, ואף על פי שבהילוך סתם לא הוי חזקה, כמ"ש להלן, הילוך זה עושה מעשה בגוף השדה. פתחי חושן שם הערה כב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

היו שני בתים³⁸ של גר זו לפניו מזו, והחזיק באחד מהם לא קנה השני³⁹, אף על פי שנתכוין לקנות שניהם. ויש אומרים⁴⁰ שאם החזיק בפנימי לקנות שניהם קנה שניהם. ואם החזיק באחד לקנות רק את השני לא קנה כלום.

ח. הבונה פלטרין גדולים בנכסי הגר ובא אחר והעמיד להן דלתות קנה

³⁸ שו"ע ונו"כ ערה י

³⁹ ועי' בכסף הקדשים כסי' קצב ביחס למקח וממכר שאם עשה קנין נעילה בבית, ויש כמה חדרים זה לפניו מזה, בחזקה דחיצון קנה גם הפנימיים, כיון שהכניסה להם שייכת ג"כ בחיצון, וא"כ צריך לומר דכאן איירי שהחזיק בסיווד וכיור או בשאר חזקות, אבל אם נעל החיצון לקנות גם את הפנימי אפשר שמועיל. פתחי חושן שם הערה סה

⁴⁰ רמ"א שם, כדעת הרשב"ם והרא"ש, דכיון שהחיצון משועבד לדריסת רגל לפנימי, בטל הוא לגבי פנימי. ואם יש בית ועליה על גבה, אם הכניסה לעליה היא דרך הבית, נראה דחשיב כפנימי וחיצון, אבל אם יש לעליה כניסה נפרדת, הרי הם כשני בתים ואין האחד נקנה בחזקה באחר, ואפילו החזיק בבית לא אמרינן כיון שהעליה בנויה ע"ג הבית יקנה גם העליה, ולא דמי לבית שע"ג קרקע שמסתבר שאם החזיק בקרקע קנה גם הבית. פתחי חושן שם הערה סו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

הבונה⁴¹ פלטרין בנכסי הגר⁴², כל שלא גמר הבנין ע"י העמדת דלתות⁴³ לא קנה⁴⁴, ויש אומרים⁴⁵ שאם בנה בנין הראוי לשימוש בלי דלתות קנה. וכן אם חפר יסודות לבנין⁴⁶.

הבונה בקרקע הפקר באופן שלא קנה, ובא אחר וגמר הבנין ע"י דלתות, קנה השני⁴⁷, אלא שיש אומרים שאפילו בנה הראשון באבנים שלו, או של הפקר ונתכוון לקנותם במעשה קנין, הפסיד גם אבניו והשני זוכה בקרקע

⁴¹ שו"ע ונו"כ שם כא

⁴² בגמרא ובפוסקים הוזכר בהלכה זו דאיירי בנכסי הגר, ומ"מ דנו הפוסקים עפ"י סוגיא זו לענין העמדת דלתות או נעילה אם הוא קנין לגבי מו"מ, ומשמע דאיירי גם במו"מ, אם בנין הוא קנין בקרקע. ומ"מ בלוקח או מקבל מתנה, אם איירי בפניו שראה המוכר שבונה, או שאמר לו לך חזק וקני והלך ובנה, נראה דלכו"ע הוא כיוצא בברשות, ועכ"פ עציו ואבניו פשיטא שהם שלו, ואף אם נאמר דלא קנה, אם חזר המוכר ונתנם לאחר, ובא האחר והעמיד דלתות או נעל, נראה דלכו"ע לא קנה השני. פתחי חושן שם הערה מ

⁴³ המחבר כתב שבהעמדת דלתות קנה, והרמ"א כתב דבעינן גם נעילה, קצת צ"ע, דבשלמא כשכא לקנות בנין גמור, יש מקום לומר דכיון שלא הוא בנה ולא העמיד הדלתות, צריך נעילה, אבל כשהוא בנה וגמר כל הבנין, ואינו מהוסר אלא נעילה, שאינו מעשה בגוף הבנין, אלא מעשה הדיוט יום יומי הנעשה ע"י שימוש, למה יעכב הקנין, ואם נאמר שזהו סוף מעשה הבנין, א"כ נאמר שכל שחסר איזה בורג או חלון או שום דבר מגמר הבנין, וכי אפשר לומר שמעכב הקנין. פתחי חושן שם הערה מא

⁴⁴ כתב הרמב"ם (פ"ב מה' זכיה ה"ט), הבונה פלטרין גדולים בנכסי הגר, ובא אחר והעמיד להם דלתות קנה האחרון, שהראשון לא עשה בגוף הארץ כלום, והרי הוא כמי שעשה גל של אבנים על הארץ שאינו קונה, שהרי לא הועיל בגדר זה מפני שהוא רחב ביותר ומפולש, ואין צורת אותו הבנין מועלת לו עד שיעמיד דלתות, וכתב המ"מ, כתב הרשב"א נראין דברי הר"י הלוי מינ"ש ז"ל שכתב שלא חפר הראשון יסודות, שהפירת הקרקע ליסודות כנר את השדה שמתקנה לזריעה (וה"נ מתקנה לבנין), ואף על פי שלא זרעה קנה, ולא אמרו כאן אלא הבונה ע"ג הקרקע, שלא תיקן כלום בגוף הקרקע וגם לא גמר הבנין, שהרי עדיין פרוצים הן, וזה שבא והעמיד דלתות גמר את התיקון, ומיהו אם הראשון עשה מקום גמור ראוי להעמיד שם בהמות או תרנגולין קנה, כדתנן במתני' עשה לבהמתו מחיצה גבוהה י"ט וכן לתנור וכן לכיריים וכו', ועושה מקום לזבלו עמוק ג' או גבוה ג' קנה, ואמר עולה עלה בגמרא דבכה"ג בנכסי הגר קנה, עכ"ל והתוס' בסוגיא כתבו דאע"ג דרפק בה פורתא כשבנה יסוד, לא מהני מידי אלא בקרקע העומד לחרישה (וכעין זה כתב הר"ן בשם הרמב"ן), ולא דמי למוצא פלטרין בנויין וסד בהם סיווד אחד דקנה, דהתם משביח הוא בנכסי הגר, דהיינו פלטרין, אבל הכא הקרקע היא נכסי הגר, והיא לא נשתבחה, שאין ראוי לדור שם כל זמן שאין דלתות, וא"ת והא יש בה גג וראוי ליכנס בה בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, וי"ל דמ"מ לא חזיא לדירת קבע כ"ז שאין בה דלתות, ואדרבה קילקלה, דמעיקרא חזיא לזריעה והשתא לא חזיא, ע"כ.

⁴⁵ רמ"א שם, מדברי המ"מ בשם הרשב"א. בערוה"ש מסתפק כשקבע מזוזה בבית בנוי אם הוא חזקה, שהרי הועיל לבית, או אפשר דדבר מצוה לא הוא חזקה, ומ"מ כתב שאם עשה מעקה, אף על פי שגם זה מצוה, מ"מ יש בה תועלת למי שעולה על הגג, והוא חזקה.

⁴⁶ ולא אמרו שהבונה לא קנה אלא כשבנה על הקרקע בלי הפירת יסודות, אבל הפירת יסודות הוא חזקה דומיא דנר בשדה, כמ"ש לעיל. והתוס' כתבו שלא אמרו דהפירה הוא חזקה אלא בקרקע העומד לזריעה, אבל יסודות לבנין לא הוא תיקון לקרקע אלא לבנין, וכשם שבנין אינו מועיל לקרקע, גם הפירה לבנין אינו מועיל, וכתב המאירי שאם מצא יסודות חפורים ובנה בהם לא קנה.

⁴⁷ שו"ע ונו"כ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

ובבבנין⁴⁸, ויש מחלקים⁴⁹, שאם בנה הראשון באבנים שלו, או של הפקר וזכה בהם, לא זכה גם השני בכלום, והקרקע נשארת הפקר, אבל כשבנה הראשון באבנים משל גר, באופן שלא קנאם⁵⁰, זוכה השני גם בקרקע וגם בבנין⁵¹.

ט. המוצא פלטרין בנכסי הגר וסד בהן סיוד אחד או כיוז

אחד קנאן ... אמה ... וכנגד הפתח

המוצא פלטרין⁵² בנוי בנכסי הפקר, וסייד בהם דבר חשוב או צייר בהם, כגון אמה על אמה כנגד הפתח או צורה שלמה, קנה⁵³, ובלוקה ומקבל מתנה לא קנה.

י. המציע מצעות בנכסי הגר קנה

⁴⁸ רמ"א שם בדיעה שניה. והוא דעת המ"מ בשם הר"י מיגש, שהרי הוציאן מרשותו כשבנאם בקרקע של הפקר, ונעשו גם הם הפקר, וממילא זכה השני גם באבנים וגם בבנין, ומשמע מדבריו שאף אינו צריך לשלם לראשון, וכ"ש שאינו יכול לומר עצי ואבני אני נוסל. וצ"ע הרי לא נתכוין להפקירם, ואיך נעשו הפקר, ואף על פי שבנאם בנכסי הפקר, מ"מ הרי סבור שקונה בזה, ונהי שאינו קונה, מ"מ לא גרע מהפקר בטעות, וכ"ש כשכלל לא נתכוין להפקירם, ולענ"ד נראה דאף הר"י מיגש מודה שצריך לשלם לו דמי אבניו, אבל לא יותר, וגם אין הראשון יכול לומר עצי ואבני אני נוסל, דאח"כ שאין אבניו נעשים הפקר, אבל מעשה הבנין נעשה הפקר, ואין לו אלא דמי אבניו, ולא דמי כותל אבנים בנויים, ואף לא שבת הבנין, שלא אמרו ביורד ברשות או שלא ברשות שיש לו שבת אלא כשבנה ע"ד להשביח נכסי חבירו ע"ד לחזור ולגבות ממנו (, אבל משביח נכסי הפקר הרי אין לו ממי לגבות. ואף על פי שבא השני וזכה, אינו יכול לגבות ממנו, כיון שזכה בבנין מן ההפקר, אינו מתחייב לראשון בשבת. פתחי חושן שם הערה מה

⁴⁹ רמ"א שם בדיעה ראשונה, והוא מדברי הטור בשם הרמ"ה והרא"ש, דכיון שהאבנים הם של ראשון ויכול ליטלם כשירצה, ואין השני יכול לזכות בהם, אינו יכול לזכות בקרקע ע"י חזקה בבנין שאינו זוכה בו. ולכן נשאר הקרקע הפקר כמקודם, וכל שיבא להחזיק ויעשה חזקה המועילה בגוף הקרקע, יזכה בקרקע.

⁵⁰ ונחלקו בזה הראשונים, דהרמ"ה ס"ל דאע"פ שהגביה האבנים לא זכה בהם, שהרי לא נתכוין לזכות בהם אלא ע"י בנין, וכיון שלא קנה ע"י הבנין, ע"י הגביה ג"כ לא קנה (ע"י פת"ש שצ"יין להא דסימן רסח סעיף א גבי נפל על המציאה דאם עושה מעשה קנין ואינו מועיל אם זוכה בקנין אחר), ואילו הרא"ש ס"ל שאם הגביה באמת זוכה גם באבנים, אלא הכא מיירי שבנה ע"י פועלים שלא נתכונו לזכות עבורו. ובדברי הר"י ישע"י נראה דזוכה בהגביה, וכן משמע מדברי הר"ן בשם הריטב"א. ודלא כסברת הרמ"ה.

⁵¹ רמ"א שם, וזכה כו"ע מודים, ואינו חייב לתת לראשון כלום.

⁵² שו"ע ונו"כ שם יג יד

⁵³ ע"י ערך ש"י שהאריך בביאור השיעור של אמה על אמה, ובגמרא משמע שאף בנינה מועיל צורה, אבל בשדה מסתבר שאינו מועיל.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

המציע מצעות בבית או בשדה יש אומרים⁵⁴ שקנה, ויש אומרים⁵⁵ דוקא כשהציע ושכב עליהם, וכן אם ערך שלחן ואכל עליו שצריך שיהנה מגוף הקרקע.

יא. כיצד בחזקה נעל לו מנעלו או התיר לו מנעלו או שהוליד כליו אחריו לבית המרחץ והפשיטו והרחיצו סכו גרדו והלבישו והנעילו ... קנאו

כבר התבאר במסכת קידושין דף כב: שעבד כנעני⁵⁶, בין קנאו מגוי⁵⁷, בין קנאו מישראל בין קנאו בעודו גוי בין קנאו אחר שהטבילו רבו ראשון לשם עבדות, נקנה בכסף בשטר ובחזקה. מנלן דכתיב (ויקרא כה פסוק מו) וְהִתְנַחֲלֶתֶם אֹתָם לְבָנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לְרֵשֶׁת אַחֲזָה, הקישו הכתוב לשדה אחוזה, מה שדה אחוזה נקנה בכסף ובשטר ובחזקה, אף עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובחזקה.

והחזקה שנקנה בה עבד כנעני כמו שהתבאר, הוא שישתמש בו לגופו⁵⁸, כגון שיתיר לו מנעלו או ינעילנו או שיוליך כליו לבית המרחץ או הלבישו או הפשיטו הרחיצו סכו גרדו, שכל אלו שהם שימוש לגופו של הארון היא מלאכת עבדות ונקרא חזקה שהחזיק בו לצרכו.

⁵⁴ שו"ע ונו"כ שם טו ונראה דדיעה זו ס"ל דהצעת המצעות הוי יפוי בגוף הקרקע. ומשמע שקונה בין במו"מ ובין בנכסי הגר, ועי' בנה"ג סימן קצב הגהב"י אות יג מ"ש ליישב בסתירת דברי הב"י כאן ובסימן ערה, וכתב בערוה"ש דדוקא כשהציע מצעות ושכב עליהם, אבל כששכב על גוף הקרקע, או שמצא מצעות ושכב עליהם לא הוי חזקה, דבכה"ג לא הוי חזקה חשובה, עיין שם

⁵⁵ שו"ע ונו"כ קצב ט ורמ"א סי' ערה שם

⁵⁶ שו"ע ונו"כ יו"ד רסו כג

⁵⁷ הגאון מו"ה מאיר ווייל זצ"ל הקשה לי דזהו נגד דברי תוספות בכורות (דף י"ג ע"א) ד"ה מה אחוזה וכו' שכתבו דקונה מעובד כוכבים אין נקנה בשטר וכן הקשה בספר המקנה (דף כ"ב ע"ב) ד"ה תנא אף בחליפין. ח"י רבי עקיבא איגר יו"ד שם.

⁵⁸ יו"ד שם והו"מ שם ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

אבל אם עשה לו שאר מלאכות⁵⁹, כגון שתפר לו בגדיו או בשל לו קדרה או אפה לו פת וכיוצא באלו, אינם נקראו חזקת עבדות⁶⁰ ולא קנאו בהן⁶¹.

וצריך שישתמש בו בפני רבו כדרך שמשתמשין בעבדים, ואם הוא שלא בפני רבו צריך שיאמר לו לך חזק וקנה⁶².

יב. הגביהו לרבו קנאו הגביה רבו לו לא קנאו

עוד התבאר שם שאם הגביה⁶³ העבד את הרב לצורך תשמיש הרי זו חזקת עבדות וקנאו, אבל אם הגביה הרב את העבד לא קנאו, שאין זה חזקה, וגם העבד אינו נקנה בהגבהה שאין דרכו בכך. וי"א⁶⁴ שקנה בכך⁶⁵.

יג. שהגבהה קונה בכל מקום

⁵⁹ רמ"א יו"ד שם

⁶⁰ שאינם אלא כאכילת פירות שאף בקרקע אינו קונה. ביאור הגר"א יו"ד שם נה, ועיין סמ"ע שם ד דמלאכות אלו דומיא דאכילת פירות משדה, וכבר נתבאר בסימן קצ"ב [סעיף י"א] ד"א דאין גוף הקנין נעשה כאכילת פירות דהשדה, וי"א שם שקונין בו גוף הקרקע, והן הן דס"ל כאן ג"כ דקונין העבד במלאכות אלו.

⁶¹ ועיין בחו"מ שם הביא המחבר דעה בסתם שקנה ובי"א שלא קנה ובי"ד הביא הרמ"א בסתם שלא קנה ובשי"ך יו"ד שם מא נשאר בצ"ע.

⁶² שו"ע חו"מ שם ב

⁶³ שו"ע ונו"ב יו"ד שם כד

⁶⁴ דעת י"א בשו"ע חו"מ קצו שם ג וכבר ביאר הרשב"א [קדושין כב ע"ב ד"ה הגביהו] דלהכי פסק הרמב"ם [מכירה פ"ב ה"ב] כרבי שמעון דהא נקנה במשיכה כדאמר שמואל וכן רב אשי וכל שכן בהגבהה עיין שם.

⁶⁵ נראה דלא פליגי רק בהגבהה שהוגבה מכחו וכענין מ"ש בסימן קצ"ח סעיף ב' [משה"א סק"ג], אבל בהגביה בידו, הגבהה גופיה משיכה הוא שמשכו לרשותו, דידו עדיפא מחצירו. נתיבות המשפט [באורים] שם ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

הגבהה קונה⁶⁶ בכל מקום⁶⁷. אבל משיכה אינה קונה אלא במקום שיש לו רשות להיות שם, כגון בסימטא⁶⁸ או בהצר של שניהם⁶⁹, אבל לא ברשות הרבים ולא בהצר שאינו של שניהם⁷⁰.

משיכה אינו קונה אלא דבר שאין דרכו להגביה⁷¹, והגבהה קונה אף דבר שאין דרכו להגביה⁷².

⁶⁶ שו"ע ונו"כ הו"מ קצו ב

⁶⁷ פירש הסמ"ע דאף ברה"ר או ברשות מוכר, מ"מ כשהוא בידו הרי הוא מביאו לרשותו, דכל מה שביד האדם הרי הוא כמונה בביתו, וכתב בקצה"ח שמצינו גם הגבהה מכחו ולא בא לידו וקונה ((, ומ"מ קונה אף ברה"ר, אף על גב דליכא סברת הסמ"ע, שכך תיקנו חכמים.

⁶⁸ (י) הוא מקום שיש לרבים רשות להלך שם, ואף להתעכב קצת, משא"כ ברה"ר שאין אדם יכול להתעכב שם. ועיין פתחי חושן שם הערה י שכתב נראה דה"ה ברחוב צדדי שאין דרך בני אדם להקפיד על מי שמתעכב שם, לאפוקי רה"ר שדרך הרבה ב"א להלך שם ומקפידים על מי שמתעכב, אבל אינו תלוי בדיני רה"ר לענין שבת, וכ"כ במשפט שלום, וכתב עוד שמדברי רש"י בעירובין דף מב מוכח שבמקום שאסור לו היום לילך לשם אינו קונה במשיכה, וכתב בערוה"ש דברה"ר לא מהני נתינת רשות מבני רה"ר דשייך לכל העולם, וכן במבוי מפולש, אבל במבוי שאינו מפולש, מהני רשות בני המבוי.

⁶⁹ וכתב בד"ג כלל פז סימן יא שאם משך הלוקח לרשות המושכר לו מהני.

⁷⁰ ודוקא בשלא נתן לו בעל הצר רשות למשוך שם, אבל כשנתן לו רשות כתב הסמ"ע דהוי כהצר של שניהם וקונה במשיכה, והט"ז בסימן קצח סעיף ט חולק וסובר דבכה"ג אינו קונה במשיכה, עיין שם.

⁷¹ עיין שער משפט ועי' שו"ת בית יצחק או"ח סימן קו, ומצדד לומר שאם נתן כסף ואח"כ משך קנה אף בדבר שדרכו להגביה, עיין שם בטעמו, ועי' מנחת פתים.

⁷² שו"ע שם קצח א ד, ועי' אור שמח פ"א מה' מכירה ה"ד.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

